

?Per a tu, Petit

Era divendres 19 de febrer, dia de festa, dia familiar. Somriures, camins recorreguts i un bon dinar sota una temperatura força agradable feien preveure un molt bon -i llarg- cap de setmana. La pandèmia ens ha esborrat moltes coses, però els petits moments de felicitat hi són presents si els sabem -i podem- buscar. Tot d'una i sense cap avís, una notificació al mòbil em va fer recordar que la vida molts cops, és injusta i inexplicable.

Certament, feia temps que no sabíem res l'un de l'altre. De fet, segur que feia molts dies que ni tu ni jo ens recordàvem que existíem. Però aquell missatge, aquell nom de *Petit* seguit de l'article del diari aragonès, em va fotre un fort cop al pit i un no pot ser va sortir disparat sense ni tan sols donar-me temps a pensar. A l'instant, el temps sense veure'ns es va esfumar i et tenia allà, somrient com sempre i amb ganes de fotre alguna broma. El que no podíem imaginar, es mostrava amb tota la seva cruesa.

Torno a la realitat. Intento llegir l'article complet tot buscant l'errada, aquell macabre error que m'hauria tranquil·litzat. Però res... El meu cap pensava en el temps que et vaig conèixer de petit, ja amb ganes de fer-te sentir i mostrar aquell caràcter particular. Aquelles ganes de córrer i lluitar per l'objectiu de la pilota. O per l'objectiu que calgués! I qui ho hagués dit, que al cap d'uns anys compartiríem equip i rol? Pocs minuts oficials, però molts més d'interessants compartits al vestidor. Moments de somriures que ja no tornaran, però que quedaran allà, impossibles d'esborrar per res ni ningú. Moments que ara retornen al meu cap conscient que ha marxat algú que no li tocava, algú que tan sols havia començat a jugar una partida llarga i interessant.

El Whatsapp dient que ja no hi eres em va fer mal. Aquella notificació va ser dura. Aquell missatge em va alterar la jornada. Llegir el que t'havia passat va fer-me recordar converses, abraçades, somriures... Cert, ni érem els millors amics ni uns simples coneguts; tan sols érem companys d'un temps que espero que ara, siguis on siguis, puguis recordar.

Encara que la vida ens va fer anar per camins força diferents, aquesta notícia no hauria d'haver arribat mai. Aquestes línies tan sols seran un record per a tu, David Guerrero. Algú que no ha pogut obtenir tot allò que s'hauria merescut. Descansa en pau, *Petit*. Una abraçada allà on estiguis.